

Forfatter: Udrag fra De tvende Draaber

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 218.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365553664/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

I sin Rædsel over det Ondes Magt i hans eget Liv og under en næsten afmægtig Kamp med dets lokkende og truende Gjenfærd slap han Tanketraaden, som han vilde følge til det Dæmoniske allerførste Ophav. Alle enkelte Billeder af, hvad der var fristet og forstyrret Menneskesjæle, samlede sig for hans indre Øie i en eneste forfærdelig Skikkelse, hvis ubestemte Omrids udvidede sig, som et Taagesløv, over Alverden. Han saae i det uendelige Taagesløv den Skuffelsesnes Raabe, hvorunder Løgnens Fader, som denne Verdens Fyrste, skjuler sig. Han saae ikke alene sig selv, men den hele skabte Verden – endnu og indtil alle Dages Ende – liggende dybt ligesom begravede i det Onde – og det var ham som den store Sjælefjende nu greb ham og førte ham ud over Jorden og alle Sjernehimle for at vise ham det Ondes Magt. Han holdt dog endnu Pennen med den sorte Draabe i sin Haand. Han følte hele sin Aandskraft, og han besvor Dæmonen vige tilbage til sit Ophav og skjule sig i Draaben, der var indviet til hans Tanke. Den Magt, som holdt ham ud over Verdensrummets uendelige Ocean, syntes nu fra sin falske Verdens omfattende Størhed at sammenkrumpe sig til sin Oprindelse, i sin Muligheds første Punkt i den lille sorte Blækdraabe, der bævede paa Spidsen af den gamle Besværgers Pen. Draaben faldt, men det hele uendelige Verdensrum blev sort deraf for Besværgers Øie, som den mørkeste Gravlhvælving. Pennen var falden af hans Haand, og med grændselos Forfærdelse styrtede han selv ned i det uendelige Mørke.

»Forbarmende Gud og Frelser!» udbrød han og trykkede det Crucifix til sit Bryst, som havde staact ved hans Lampe og som han ubevidst havde grebet, inden han bortførtes i det svimlende Syn. Det var ham nu som det døde Frelserbillede fik Liv i hans Haand og saac paa ham med den evige, almægtige Kjerligheds Taare i sit Øie.

Paa denne Draabe stirrede han nu alene, som før paa den sorte Draabe i hans Pen. Den voxede og faldt, og hvor den faldt, blev Verdensrummets sorte Ocean et Øieblik til et Blodhav; men i samme Øieblik stod Solen op derover og han saac, det var et Hav af himmelske Roser. I samme Nu belyste Morgensolen i Klostercellen den gamle Seers Aasyn og Skikkelse, han laa bleg, men stille, med et næsten forklaret Ansigt i sin Liggiste.

Lampen var udblændt, Timeglasset var endnu ikke helt udrundet; men inden dets sidste Sandskorn udrandt, stode de fromme Klosterbrodre ved den Døendes Leie og modtog hans sidste Velsignelse.